

Не знаю, чи був би я пастором, якщо б моя мама не стала на коліна і не просила бути з Богом

Розповідає Василь Стефанчук, пастор, звершує служіння на Буковині.

Народився і виріс я в Чернівцях. Мій дідусь, батьків батько, служив паламарем у православної церкви, а моя мама та її батько колись були членами адвентистської церкви. Тільки наприкінці життя дід покався, говорив, що головне – не засмучувати Святого Духа. Мамина мама, моя бабуся, була адвентисткою, її брати та сестри знали істину, але не всі стали членами церкви.

Я ріс у радянські часи, був жовтенятком, піонером, комсомольцем, в те, що Бог існує – не вірив. З батьком я дружив. Коли він був вдома, ми з ним ходили до лісу, у неділю в кінотеатр, в їдальню, – це були наші культпоходи.

Тата давно вже немає, але я запам'ятав його слова: «Сильний не той, хто б'є, а той, хто терпить» та «Ким би ти не був, якою б професією не володів, головне – щоб ти був людиною». Мама виховувала нас, дітей, добрими і порядними людьми.

Цього року зібралася уся наша велика родина разом, бо вже відходять наші батьки та дядьки. Дехто з двоюрідних братів та сестер навернулися до Бога, деякі ще ні, тому ми хотіли, щоб вони були рідними не тільки тілом, а й у Христі.

На цій зустрічі моя рідна сестра розповіла досвід, як моя мама

перша зробила крок до Бога. На той час я служив в армії, мама працювала на заводі «Легмаш» у Чернівцях. На роботі їй стало погано, начальник забрав її до свого кабінету, лікарі заборонили їй рухатись, так вона пролежала там тиждень. Лікарі не були впевнені в одужанні, але зробили все, що потрібно. Наші сусіди, дві сім'ї адвентистів, відвідували маму, молилися за неї і вона видужала. Потім мама казала, що це був заклик від Бога, що пора покаятися і вона прийняла хрещення.

У 1988 році я прийшов у відпустку з армії, мама повідомила, що прийняла хрещення, але це мені не сподобалося, бо вважав, що вона нас зганьбила. Моя сестра сказала, що теж досліджує Біблію і побачила, що дійсно Бог є. Коли я повертався з відпустки до служби, мама сказала: «Васінько, коли тобі буде важко, ти молися, а я за тебе завжди молюся». Я навіть не знав молитви «Отче наш», але коли ми пішли на навчання на три тижні, нам поставили завдання випробувати, чи ракета боєздатна чи ні. Щоб виконати завдання, ми занурилися на сорок метрів у глиб моря, і коли був перший постріл ракети, я помолився: «Боже, спаси і допоможи, щоб все було добре». Зараз я розумію, що є людський страх, і коли людина навіть не вірить у Бога, але відчуває, що Він є, звертається до Нього і це спрацьовує. Мама недаремно сказала: «Коли тобі буде важко, то молись». Два випробування я молився, на третій раз ракета просто не вилетіла, вона могла розірватись і ми всі могли загинути. Я молився, мама молилася, просила у церкві за мене молитися і коли трапилася така історія, зрозумів, що є Бог і Він спас наш екіпаж. Всі казали, що це було чудо, що ми залишилися живими і не вибухнула та ракета у нашому човні. Ми терміново повернулися на базу, піднялися, прилетів літак і знешкодив ракету. Але після цього випадку я подумав, що нам просто повезло і перестав молитися.

Яким був Ваш шлях до Господа.

Я служив три роки в м. Лієпая в Латвії на підводному човні, додому повернувся у 1989 році. Мама та сестра запрошували мене приходити на зібрання. На той час Дім молитви був тільки у

Чернівцях, це була одна з найбільших громад в Україні, близько 800 людей, вони приїздили з усіх населених пунктів до міста. Спочатку я не хотів ходити, мама з сестрою ходили у суботу на зібрання, а я йшов у ліс, заготовляв дрова або щось інше робив, хоча мама просила нічого не робити у суботу. Того ж року мама влаштувала для мене свято з нагоди мого дня народження, запросила віруючу молодь, прийшли також пастори Іван Черничко і Анатолій Московчук, який служив на підводному човні, атомоході, був капітаном третього рангу. Вони подарували мені Біблію, я пообіцяв, що буду читати і постараюсь розібратися – хто ж є правий. Анатолій Васильович розповідав, що дванадцять років ходив у море на атомоході, і всі ці роки мав з собою Біблію, яку подарував його віруючий батько. Він розказував, що всі ці дванадцять років досліджував Святе Писання і повірив у Господа, що Він реальний, Він допомагає.

Він

Пастор запросив мене в університет, де він організував клуб «Діалог», в якому зустрічалися віруючі і атеїсти. Керував групою атеїст Віталій Докаш, який і досі викладає в цьому університеті, зараз він прихильник нашої церкви, його діти і внуки відпочивали у наших таборах. Я приходив на ці зустрічі, дві години ми спілкувалися, розглядали різні питання і побачив різницю між тим, що говорять атеїсти, а що говорять віруючі. Але у мене було багато питань і я у бібліотеці взяв книгу «Біблія для віруючих та невіруючих», але там були питання, направлені на те, щоб поставити віруючих у незручне положення. Наприклад, такі запитання: «Як Бог створив світло, коли сонця ще не було?» та інші. Я побачив, що щось не так роблю, повернув ту книгу назад у бібліотеку, Дух Святий мені докоряв щоб я сам досліджував Біблію. Я почав звертатися до Анатолія Васильовича, він запросив на служіння. Пам'ятаю, коли перший раз прийшов на зібрання, його проповідь була відповіддю на моє питання.

Чому Ви все таки пішли на зібрання?

Мене мама постійно спонукала приходити, але після одного особливого досвіду я не зміг не піти. Вона дуже молилася, просила, щоб я покався і навернувся. І одного разу мама просто стала переді мною на коліна: «Синочку, Васінько, я прошу, покайся, навернися, будь з Богом!» Вона так щиро, від усього серця просила, я зніяковів, стало незручно і подумав: «Хто я такий, чого я опираюсь? Хіба мама мені бажає щось поганого? Вона мене народила, виховала, опікується мною і вона мене просить». Це спонукало мене піти на зібрання. Не знаю, чи був би я пастором, якщо б моя мама не стала на коліна і не просила бути з Богом.

Одного разу Василь Григорович Скрипкар спитав: «Хто бажає заключити заповіт з Богом?». Я відчув, що мене Бог кличе, але не наважився підійти. Того дня мій дядько Даниїл, який жив недалеко від церкви, запросив на обід і я йому відкрився: «Дядьку Даниїле, був заклик, я так хотів, але чомусь соромився вийти. Як можна це виправити?» Він каже: «Проблем немає, підемо на вечірнє служіння, підійдемо до пастора, скажеш, напишеш заяву, пройдеш підготовку до хрещення і все буде добре». В 1990 році 23 грудня я заключив заповіт з Богом. Василь Скрипкар мене хрестив. Нас було десять чоловік, зі мною разом хрестився Павло Єременко, він зараз з дружиною теж на пасторському служінні.

Після служби в армії півроку працював на цегельному заводі, зарплата була невелика, тому перейшов на завод, де працювала мама, літейщиком пластмаси. Працював у дві зміни, але в суботу не працював і відробляв у інші дні, старався зробити більше, довше робив, щоб не підводити бригаду. Там також був цікавий досвід. Ми працювали бригадою спільно, але хтось працював на автоматах, хтось на ручних автоматах, деталі, які робили, мали різну ціну, але сума ділилася на всіх і зарплата була гарна. Бригадир почав підмовляти хлопців, що я не виходжу у суботу, хай зі своєю вірою працює сам на себе. Але члени бригади йому відмовили, заступилися за мене, бо були й ті, яких я навчив цієї роботи.

Після хрещення почав брати участь у служінні, спочатку у суботній школі. Одного разу пастор дав завдання підготувати проповідь. Я йшов додому і у серці була боротьба: «Я ще ніколи не готував проповіді, пастор не сказав тему, не знаю, як її скласти». Молився і зрозумів, що нарікаю: «Чому я, а не хтось інший?» і проповідь моя була на тему «Тільки не я».

Наша велика громада Чернівці-Жучка розділилася на інші громади – Садгора, Роща, Кам'яна, почали будуватися Доми молитви, утворювалися нові громади. Я перейшов у громаду Чернівці-Садгора, був пресвітером, керівником молоді. Одного разу мав дома багато роботи, але пішов до сестрички, у якої збиралися на молодіжні зустрічі. Ми з сусідом займалися зварювальними роботами і я наловився «зайчиків», очі були червоні, соромно було йти з такими очима, але мене чекали. З молоддю ми молилися, досліджували Біблію, прийшла дочка пастора Емануїла Кучурівського і каже мені: «Васю, тато просив передати, що ти маєш їхати на курси пасторів». Я ніколи не думав про це, але згодився, спитав її, коли їхати і на скільки днів. Треба було їхати вже завтра, ще й на три місяці. Я почав молитися, просив Бога, що мені робити, сказав мамі, вона була згодна. Так я поїхав у 1994 році на курси у Пущу Водицю, нас було приблизно 180 чоловік. З січня до березня проходило навчання.

Під час навчання теж був цікавий досвід. Щоб купити книги, потрібні були гроші, я написав мамі, попросив вислати, якщо вона може. Через деякий час приходить переказ на 600 рублів. Дивлюся – почерк не моєї мами, помилка в імені мами. Я вважав, що вона комусь доручила переслати гроші, то чужа людина й зробила помилку. Через день приїхав брат Василь Пилипчук, привіз від матері посилку з продуктами та листом, в якому вона пише: «Васю, вибач, не можу більше вислати, поклала в посилку тільки 120 рублів». До цих пір не знаю, хто вислав мені ті 600 рублів.

Розкажіть про свою сім'ю.

Я молився і Господь дав мені чудову дружину Наталю. Мені йшов

двадцять восьмий рік, розумів, що з будь-якою дівчиною не можна йти в житті разом, почав молитися: «Боже, допоможи мені не вибирати очима, а прийняти пораду від Тебе, ту людину, з якою ми могли б разом служити».

У нас з молоддю була традиція – кожного понеділка ми йшли в онкодиспансер проводити служіння. З 1993 року ця традиція тримається у нашій громаді. Одного разу я їхав на це служіння, мав в сумці багато груш, зустрівся з Наталею, дуже соромився першим говорити з дівчатами, а тут почав спілкуватися, сам себе не впізнавав. Ми так добре спілкувалися, так мені було з нею легко, що забув пригостити її грушами. Потім я подумав, що мені так легко з нею було спілкуватися, можливо, дійсно, ця дівчина мені від Бога. І я почав Господа просити: «Якщо це від Тебе, поможи, щоб ми випадково зустрілися», бо тоді не було стільникових телефонів. Йду на роботу, зустрілися на розі будинку, виявляється – вона жила недалеко. І так випадково зустрічалися декілька разів. Запропонував їй дружбу, почали молитися, Бог дав деякі знаки, що це Його воля і 20 листопада 1994 року ми одружилися. Ми знайомі були півтора року, а дружили півроку.

Наталя готова була до нашого служіння. Спочатку у 1996 році у нас народилася донечка Лілія, потім у 1999 році син Богдан. Господь показував Свою любов до нас, коли у нас народжувалися діти. Я повіз дружину у лікарню, сам пішов на роботу. Під час перерви подзвонив, потім вдруге, лікарка каже, щоб я не кидав слухавку, дружину готують до операції і треба купити необхідне. Я купив все необхідне, поїхав у лікарню. Коли сказали, що все благополучно закінчилося, народилася дівчинка, – відразу відповів, що її ім'я Ліля. А син народився другого грудня. П'ятого дружина дзвонить, вітає мене з днем народження і каже, що має сумну вістку, треба молитися, бо лікарі сказали, що дитина помирає. Я молився, молилася церква і Бог врятував нашого синочка. Дружина назвала його Богданом, бо іншого імені бути й не могло. Ми завжди молимося за дітей, де б не були, завжди розказуємо їм про спасіння, вчимо бути

добрими, ввічливими. Коли підросла донька, хотіла разом з подругою заключити завіт у дванадцять років. Ми з нею поговорили, я спитав, що вона сама думає, не дивлячись на подругу і Ліля сказала, що сама хоче охреститися у 16 років. І у свої шістнадцять присвятила своє життя Богу. Богдан вирішив у п'ятнадцять років – ми не заперечували.

Де проходило Ваше служіння?

У 1994 році мене рукопоклали у сан пресвітера, у 1996 році запропонували служіння на Тернопільщині у районному центрі Гусятин. Керівником Буковинського регіону на той час був Борис Коржос, він сказав, що є п'ять місць, де потрібні служителі, вибирай яке хочеш. Я відповів, що не знаю жодного з цих місць, яке найбільше потребує, – туди й поїду. Донечці було на той час чотири місяці, ми поїхали. Керівництво Буковинського регіону придбало будиночок для проведення богослужінь, ми облаштували його, три роки прослужили. Потім рік були на служінні у Шумську. Далі нас направили на Путильщину у Конятин, де прослужили п'ять років і мали гарні досвіди – Бог благословляв, люди наворачталися. Знову повернулися на Тернопільщину, у Бучач, Золотий Потік. Також 3 роки служили на Івано-Франківщині у декількох громадах. Потім поїхали у Сокиряни, де звершували служіння шість років, повернулися знов на Путильщину, де служимо вже три з половиною років у п'ятьох громадах.

Ми з дружиною завжди молимося, коли нам пропонують служіння.

Одного разу, це було у 2010 році, 14 лютого, ми їхали на євангельську програму з Делятина у Надвірну, була ожеледиця, їхали обережно, але машину занесло на протилежну смугу. Спрацювали подушки безпеки, ми залишилися живими. У той час у громаді Делятин була традиція – о другій годині ми збиралися на молитовне служіння. Я подзвонив братові, попросив допомоги. Одні брати приїхали, взяли на буксир мою машину, інший відвіз мене на програму, де я розповів про те, що ми пережили, закликав наворачтатися до Бога, бо ніхто не знає, що може

трапитися в будь-яку мить і Бог подарував одну людину, яка заключила заповіт з Богом.

Ви вели підрахунок, скільки людей навернулися за час Вашого служіння?

Ні, але я маю списки людей, за яких молюся. Ось, за 2018 рік – у списку 26 людей, серед них одинадцять заключили завіт. У 2019 році продовжував молитися за тих, хто хрестився, хто ще ні, – доповнив список, 28 людей – хрестилося сім чоловік. У цьому 2020 році я молюся за 29, заключила завіт тільки одна людина, вірю, що Бог подарує ще людей, які приймуть хрещення. У списку є багато людей, які виявили бажання, але ще не хрестилися. І я за них молюся рік, два, за когось і три роки.

Як допомагає у служінні Наталя?

У неї є дар – спілкування з людьми старшого віку. Разом з дружиною і дітьми ми ходили на місіонерську роботу, часто я брав Лілю, а дружина – Богдана і так йшли з дому в дім з літературою, газетами. Декілька разів були у таборі літературних євангелістів, працювали разом у дитячих таборах. Моя дружина – це дар від Господа.

Чи були такі часи, коли приходила думка все покинути і піти спокійно працювати на завод чи кудись в інше місце?

З дружиною Наталею ми часто згадуємо наші перші роки служіння, коли я йшов з дому, а вона з маленькою дитиною залишалася вдома, не було коштів купити молока, були важкі моменти, бо оплата пастора була маленька і приходили різні думки. Але для мене завжди були головні такі слова, як казав Христос, що, якщо взявся за плуг, назад не озирайся. Що б не було в нашому житті: переживання, нестатки, випробування, – для мене і моєї сім'ї служіння Богу – це найголовніше.

Питання – Алла Шумило